

0717 – 17. juli

Slik vi har båret bildet av den jordiske, slik skal vi også bære bildet av den himmelske. 1Kor 15: 49.

Her har vi nå et budskap hvor vi må be Gud om nåde til å få tro og åpne sinn.

Hør hva det står! «Slik vi har båret bildet av den jordiske, slik skal vi også bære bildet av den himmelske». Tror du det?

At vi bærer den jordiskes (Adams) bilde, det kjenner vi i hele vårt legeme og alle våre sanser, langt mer enn det smaker oss. Men tror du like fast at vi en dag skal bære bildet av den himmelske, vi som er forenet med ham?

Tror du dette; at Adam og Kristus, like sikkert den ene som den andre, har vært stedfortredere som skulle prøves på hele menneskehetens vegne, men også stamfedre som vi skulle dannes etter? At de er liksom de to store modellene som våre to ulike tidsavsnitt skulle formes etter. I det ene tidsavsnittet, det jordiske livet; etter Adam, til «bildet av den jordiske». Og i det andre tidsavsnittet, i evigheten; etter Kristus, til «bildet av den himmelske».

Like sikkert som vi her i livet har båret den jordiskes bilde, med all den elendighet dette medfører, skal vi en gang bære bildet av den himmelske, med all den herlighet som hører med til det. Tror du dette?

Tror du at for alle som er i Kristus så skjer dette i sin tid, like så sikkert som naturens bestemte syklus; som dagen følger etter natten, eller det etter den kalde vinteren følger en herlig sommer? Å, er dette sant? Ja, lovet og priset være Herrens navn, det er sant!

Vi merker i hele vårt vesen hva det vil si å bære bildet av den jordiske. «Adam fikk barn i sin egen lignelse, etter sitt bilde». Men her taler apostelen egentlig om legemene. I legemet bærer vi bildet av Adam i slike egenskaper som apostelen regner opp like foran (v. 42–45). Vi lever et liv i forgjengelighet, i vanære, i svakhet. Det er, kort sagt, det naturlige legemet, som må ernæres av jordiske næringsmidler fra plante- og dyreriket, og til slutt selv blir til jord.

Med til bildet av den jordiske hører også en masse lidelse, sorg, synd og nød, – alle slags problemer. Hele vår natur er liksom bare sammensatt av synd, som Gudsforakt, avguder, selvsikkerhet, hardhet, egenkjærlighet, hovmot, hykleri, løgn, sinne, hat, misunnelse, mistenksomhet, uren lyst, gjerrighet, selvopptatthet og mer av samme slag. Jesus sier: «Fra hjertet kommer onde tanker, mord, ekteskapsbrudd, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, bespottelser».

Dette er bildet av Adam, på syndens område. Men av dette følger så videre all mulig forbannelse og jammer på jorden: Et urolig hjerte, en syk samvittighet, sorg, ergrelser, bekymringer, utrygghet, redsler, mistanker, sykелighet, smerter, fattigdom, Satans glødende piler, – og til sist døden og forgjengeligheten.

Enten en vil eller ikke tvinges en til å gå liksom ikledd alle disse Adams etterlevninger. Vi går liksom gjennom et tett tornekraut, hvor vi stadig såres og blør.

Å, gi ikke opp, kjære Guds barn! Bli ikke utålmodig! Dette er bare et vanskelig veistykke. Det kommer snart en annen tid. Gud har så visst ikke skapt menneskene bare til lidelser. «Slik vi har båret bildet av den jordiske, slik skal vi også bære bildet av den himmelske». Og «bildet av den himmelske» er på alle områder den totale motsetning til den jordiske.

Det som hører med til bildet av Kristus er først og fremst et «åndelig legeme», som er lik Kristi forklarede legeme. Istedenfor vanære: En evig og himmelsk ære og herlighet. Istedenfor skrøpelighet, svakhet, sykелighet: En evig helse, styrke og velvære. Istedenfor sorg, frykt og utrygghet: En evig glede, salighet og trygghet, et salig liv ved Guds høyre hånd i evighet, en uendelig rekke av høye, himmelske opplevelser.

Og framfor alt annet: Istedenfor vår uendelige, plagsomme syndighet: En evig, urokkelig hellighet, kjærlighet og renhet. Slik at vi der skal kunne elske Gud så helt, fullkomment og brennende, og med en lykke som vi aldri her, i vår jordiske tilstand, vil kunne fatte.

Ja, den som en gang, f. eks. i den første forlovelsestiden med sin Frelser, har smakt noe av den kommende verdens kraft, smakt noe han aldri vil glemme av Herrens herlighet, vil nok kunne stemme i at bare dette han her erfarte hadde fortsatt i all evighet, så hadde vi alt nå hatt himmel og salighet.

I denne fullkomne kjærlighet til Gud, som er summen av Kristi bilde, er også den aller dypeste herlighet. Tenk så hva som følger av dette: På alle områder være fri fra alt ondt. Kjenne seg fullkommen hellig og ren som en Guds engel. Få være fullkomment alt det som vi her tørstet og lengtet etter, men aldri var i stand til.

Og aldri mer behøve frykte for noe som er ondt og farlig. Men få ha en evig trygghet og fred i vår forklarede Frelzers nærhet. Og Guds lys over hans underbare hemmeligheter bare stiger og stiger for vårt øye i uendelighet.

Å, til et slikt liv er det den underlige skapningen; mennesket, egentlig ble skapt. Ja, det kunne vi da også tenke om Gud, når han skapte en slekt som skulle være lik hans bilde, – bildet av ham som er all frelses og salighets Gud. Som like lett kunne skape en uendelig salighet, som at han skapte det uendelige havets vannmasser.